

РЕШЕНИЕ

№ 2356

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **741** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Д. М. И. срещу Решение от 17.12.2020 г. постановено по н.а.х. дело № 18977/2019 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-016771/03.09.2019 г., издадено от началник сектор, отдел "Пътна полиция" СДРВ, с което на касационен жалбоподател на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания – глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС, за 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на решението и на НП изцяло, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда. В касационната жалба са развити оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство, както и такива пред въззивния съд. Според жалбата, има разминаване, по отношение квалификацията на нарушението в АУАН и НП, което било основание за отмяна, без да се решава спора по същество; нарушение на НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози от водачите на моторни превозни средства, тъй като според изложеното в касационната жалба са допуснати нарушения на процедурата, разписана в чл. 3 от Наредбата.

Ответникът не взема отношение.

Прокурор от СПП, намира жалбата за неоснователна, поради което решението на въззивния съд следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

XX касационен състав на АССГ, като взе предвид становището на страните и извърши проверка на обжалваното решение на посочените касационни основания съгласно разпоредбата на чл. 348 от НПК и след служебна проверка за допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, приема касационната жалба за процесуално допустима като подадена в срока по чл. 211 от АПК, а по същество за неоснователна.

Решението на въззивния съд е правилно, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила. Изложените правни изводи за липса на процесуални нарушения и по съществото на спора за доказаност на административното нарушение, са в съответствие със събраните доказателства и приложимите нормативни разпоредби. Оспореният съдебен акт е мотивиран, а съдът е изпълнил задължението си по чл. 13 от НПК за установяване на обективната истина. Районният съд е събрал относимите и необходими за спора доказателства, обсъдил е фактите от значение за спорното право и е извел горните изводи, които касационната инстанция възприема за правилни.

Неоснователни са доводите в касационната жалба за допуснати процесуални нарушения в съдържанието на НП и в производството по издаване на същото. Предявеното срещу нарушителя обвинение е ясно с посочване на времето, мястото и обективните признаци на релевираното деяние, на които съответства правната му квалификация като административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Съдът е приел административнонаказателната преписка и е събрал и обсъдил относимите доказателствени средства. С оглед на горното, констатациите са за спазване на процесуалните правила за съдържанието на НП и във връзка със задълженията по чл. 13 и чл. 107 от НПК за установяване на всички обстоятелства от значение за случая.

С Акт за установяване на административно нарушение бланков № АА364107/26.08.2019 г. било установено, че на същата дата около 20,50 часа в С., касаторът управлявал лек автомобил марка трето лице и като водач на превозното средство е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на упойващи вещества с техническо средство "D. D. T. 5000". АУАН е съставен по сигнал от служители на СДВР, извършили проверка за притежание на забранени вещества и предмети и по съмнение за водач на МПС да е употребил упойващи вещества. За това нарушение актосъставителят участвал в производството е съставил АУАН за нарушена разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Актът бил предявен на касатора, който го подписал без възражение. Издаден е талон за медицинско изследване и водачът бил отведен в болнично заведение за вземане на кръвна проба, което е отказал. По делото е приложен регистърния дневник от ВМА, в който под № 187/26.08.2019, 23,03 часа Д.

Въз основа на съставения АУАН е издадено и процесното наказателно постановление, в което административнонаказващият орган е възприел залегналата в акта фактическа обстановка и е наложил на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП наказанията: глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца .

Оспореното решение е валидно, допустимо и правилно.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени

процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита и представляващи основания за отмяна на НП. При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. В 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното НП. Същото отговаря на задължителните изисквания към съдържанието на този вид актове съгласно чл. 57 от ЗАНН, издадено е и от материално и териториално компетентен орган.

съдът намира неоснователни оплакванията на касатора относно допуснато съществено процесуално нарушение поради връчването.

Обосновани са мотивите на първостепенният съд, че процесният АУАН е съставен в присъствието на нарушителя в съответствие с изискването на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН и му е предявен за запознаване, с което е била обезпечена възможността му да започне да упражнява правото си на защита. Няма съмнение, че със съдържанието на АУАН, касационния жалбоподател се е запознал и към момента на неговото връчване, който факт е бил удостоверен с неговия подпис. Относно правото му на защита за него е съществувала правната възможност да впише и посочи възражения, което не е извършено.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева. Посочената разпоредба предоставя възможност на всеки водач да избира дали да се подложи на проверка на място с техническо средство „или“ да изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта си, което следва да му се издаде както в случай, че се съгласи на първата проверка, така и ако не се съгласи да бъде тестван на място. Право на водача е да избере кои и колко от посочените в закона способности да избере, но същественото е, че той следва да проведе поне едно от изследванията, в противен случай същият следва да бъде санкциониран именно по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В процесния случай безспорно се установява от доказателствата по делото, че касатора е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство, а и в последствие целта на проверката не е била постигната по друг начин – чрез вземане на биологична проба за изследване употребата на упойващи вещества и/или алкохол, т. е. правилна е квалификацията на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Посочената разпоредба предвижда едно единствено нарушение – отказ на водача да бъде проверен за употреба на алкохол и/или наркотични вещества, който отказ може да има различни форми. В настоящия случай в обстоятелствената част на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление ясно е посочено в какво се състои противоправното поведение на нарушителя, поради което той своевременно е бил запознат с фактите, срещу които трябва да се защитава, и е била обезпечена възможността му да упражнява адекватно и в пълен обем правото си на защита. Обосновани са изводите на съда, че процесното деяние не представлява

хипотеза на маловажен случай на административно нарушение. При това състояние от правна страна първостепенният съд е приел, че е налице безспорно установено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДП, като е потвърдил процесното НП.

Тези изводи се споделят изцяло от касационната инстанция.

В АУАН, а и в НП е безспорно вменено и то последователно на В. А. нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП за отказ от извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози от водача.

Всъщност съгласно посочената разпоредба всеки водач може да избира дали да се подложи на проверка на място с техническо средство „или“ да изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на наркотични вещества или техните аналози в кръвта му, което следва да му се издаде както в случай, че се съгласи на първата проверка, така и ако не се съгласи да бъде тестван на място. Право на водача е да избере кои и колко от посочените в закона способности за избере, но същественото е, че той следва да проведе поне едно от посочените изследвания, в противен случай същият следва да бъде санкциониран именно по чл. 174, ал. 3 ЗДП. В дадения случай жалбоподателят е отказал пробата с дрегер, както и в установения от нарочната Наредба и в посочения му в талона срок се е явил в специализираното медицинско заведение за изследване на кръвна проба за упойващо вещество, придружен от полицейски служител, но както съдът в този състав отчете, той е отказал да даде материал за изследване. Във връзка с това оплакване въззивният съд е изложил изключително подробни мотиви, които се споделят от касационен състав и това оплакване в касационната жалба е неоснователно. Извън горното, обосновани от преценката на доказателствените средства са решаващите мотиви на въззивната инстанция за законосъобразност на НП поради доказаност на административното нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Доводите на касатора в обратен смисъл са неоснователни, съдът проследява хронологията на фактите, въз основа на анализ на събраните писмени и гласни доказателствени средства, което районен съд е извършил прецизно, без да допусне процесуални нарушения. На установената последователност на действията на проверяващите полицейски служители, се дължи безспорно установеното нарушение, за което на касатора е наложена и единствено предвидената санкция. Доколкото изпълнителното деяние на релевираното административно нарушение е отказ за проверка за употреба на наркотични вещества с техническо средство /тест/ и чрез химико-токсикологично лабораторно изследване, в хода на въззивното производство и пред този съдебен състав не се представят доказателства, които да оборят доказаното административно нарушение. Не е налично обстоятелство, изключващо вината на нарушителя, което е изследвано от въззивен съд.

Предвид изложеното, изводът на АНО за осъществено административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП е подкрепен от убедителни доказателства, поради което и повдигнатото обвинение е доказано от обективна и субективна страна. Изводите са за съответстваща на фактическите обстоятелства правна квалификация на деянието, т. е. за правилно приложение на материалноправната норма на закона. Наказателното постановление е законосъобразно и като го е потвърдил, районният съд е постановил правилно решение, което следва да се остави в сила.

Мотивиран от изложеното ХХ касационен състав на АССГ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.12.2020 г. постановено по н.а.х. дело № 18977/2019

г. по описа на Софийски районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.